

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. René Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobkyně: **Czech Investment Fund SICAV, a.s.**, IČ 02789027
sídlem Počernická 272/96, 108 00 Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubickou
sídlem Revoluční 1, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným:

1/ BaATE s.r.o., IČ 05774144
sídlem Ovocný trh 573/12, Staré Město, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Jakubem Kaslem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

2/ SXB Czech, s.r.o., IČ 04486447
sídlem V Celnici 1031/4, 110 00 Praha 1
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Běhounkem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

o určení vlastnictví,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23. 1. 2020, č. j. 11 C 61/2019 - 96,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení 1/ žalované částku 19 094 Kč, ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jakuba Kasla.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

- III. Žalobkyně je povinna zaplatit na náhradě nákladů odvolacího a dovolacího řízení 2/ žalované částku 19 094 Kč, ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Běhounka.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o určení, že 1/žalovaná je vlastníkem pozemku parcelní číslo xxx, zastavěná plocha a nádvoří, společný dvůr v k. ú. xxx (výrokem I/). Dále zamítl žalobu o určení, že veškeré právní účinky právního jednání, které je podkladem pro vkladové řízení vedené u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, pod sp. zn. xxx, kterým se mimo jiné převádí vlastnické právo k pozemku parcelní číslo xxx zastavěná plocha a nádvoří, společný dvůr v k. ú. xxx z 1/ žalované na 2/žalovanou zanikly. Současně rozhodl o tom, že žalobkyně je povinna zaplatit 1/ žalované a 2/ žalované náhradu nákladů řízení, a to každé ve výši 20 182,80 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právního zástupce Mgr. Tomáše Běhounka (výrokem III/ a výrokem IV/).
2. Takto rozhodl soud I. stupně o žalobě (ve znění soudem I. stupně připuštěné změny), kterou se žalobkyně domáhala určení tak, jak je specifikováno ve výroku napadeného rozsudku. Podle tvrzení žalobkyně je tato vlastníkem stavby – budovy č. p. xxx (stavba občanského vybavení), evidované v katastru nemovitostí na pozemcích xxx (jako součást pozemku) a xxx jako stavba stojící na pozemku (dále jen „Budova žalobkyně“), a dále je vlastníkem pozemku parc. č. xxx, vše v katastrálním území xxx (dále jen „Pozemek žalobkyně“). 1/ žalovaná je pak vlastníkem pozemku parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, společný dvůr v k. ú. Xxx (dále jen „Pozemek žalované“) sousedící s Pozemkem žalobkyně a dále je vlastníkem pozemku parc. č. xxx, též v katastrálním území Xxx (dále jen „Pozemek xxx“). Shora uvedené nemovitosti 1/žalované jsou zapsány na LV č. xxx. Nedílnou součástí Budovy žalobkyně jsou pak i nadzemní ochozy umístěné na kovových pilotech upevněných v zemi, přičemž tyto ochozy se nacházejí zčásti nad Pozemkem žalobkyně a z větší části nad Pozemkem žalované (dále jen „Ochozy“), kdy i piloty, na nichž jsou ochozy umístěné, jsou zčásti upevněné v Pozemku žalobkyně a z větší části v Pozemku žalované. Žalobkyně z uvedených skutečností dovodila, že tyto ochozy jsou součástí Budovy žalobkyně a jsou spojeny se zemí pevným základem, přičemž mimo jiné jsou spojeny pevným základem i s Pozemkem žalované. V důsledku daného proto žalobkyni podle jejího názoru svědčí předkupní právo k Pozemku žalované ve smyslu § 3056 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník v platném znění (dále jen „o. z.“). Protože podle zjištění žalobkyně došlo na základě vkladového řízení XXX u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ke vložení vlastnického práva k Pozemku žalované a Pozemku xxx ve prospěch 2/ žalované, a dále protože bylo žalobkyní zjištěno, že 100% obchodní podíl společnosti SBX Czech s.r.o. (který zahrnuje mimo jiné též Pozemek žalované) má být převeden na společnost Trigema Real Estate a.s., IČO 28979141 (dále jen „Trigema“), domáhá se žalobce ochrany svých předkupních práv k Pozemku žalované prostřednictvím tohoto řízení.
3. Žalované nespороvaly, že 2/ žalovaná je výlučným vlastníkem Pozemku xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx (dále jen „Budova žalované“) a Pozemku žalované, s tím, že 2/ žalovaná uvedené nemovitosti nabyla od 1/ žalované (která je jejím jediným společníkem), v důsledku jejich poskytnutí 1/ žalovanou jako dobrovolného nepeněžitého příplatku mimo základní kapitál 2/ žalované ve smyslu § 163 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích v platném znění (dále jen „ZOK“) podle smlouvy o dobrovolném příplatku ze dne 31. 1. 2019 (dále jen „Smlouva o příplatku“). Vlastnické právo 2/žalované bylo zapsáno do katastru nemovitostí s právními účinky ke dni 1. 2. 2019, jako výsledek příslušného vkladového řízení (č. j. XXX – 101).

4. Žalované označily žalobu za šikanozní s tím, že jejím skutečným cílem je zabránit jim v nakládání s nemovitostmi 2/žalované (tj. Pozemek žalované, Pozemek xxx a Budova žalované) a v potencionální výstavbě na nich. Odmítly tvrzení žalobkyně o tom, že jí svědčí předkupní právo ve smyslu § 3056 odst. 1 o. z., a to z důvodů níže uvedených. Namítly, že nadzemní ochozy, umístěné na kovových pilotech upevněných v zemi na Pozemku žalované (dále také jen „Sporné ochozy“) nejsou součástí Budovy žalobkyně, ale naopak jsou součástí Budovy žalované, protože slouží jako jediný možný přístup do 2. patra Budovy žalované, kdy přístup do Budovy žalobkyně je pak zajištěn samostatnou lávkou (z ulice Novodvorská) a Sporné ochozy tak Budově žalobkyně neslouží. Nad uvedené, pokud by Sporné ochozy tvořily přímo součást Budovy žalované, pak nemohou být součástí Budovy žalobkyně, protože zajišťují přístup do 2. patra Budovy žalované (slouží jí) a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu nemůže součást věci sloužit jiné hlavní věci.
5. Po stránce skutkové vyšel soud I. stupně ze zjištění, která podrobně zrekapituloval v odstavcích 11 až 15 odůvodnění napadeného rozsudku. Na základě daného vzal za prokázané, že žalobkyně je vlastníkem Budovy žalobkyně (budova č. p. xxx stavba občanského vybavení na pozemcích parc. č. xxx, jako součást pozemku, a parc. č. xxx, jako stavba stojící na pozemku) a dále je vlastníkem Pozemku žalobkyně (pozemek parc. č. xxx), vše v k. ú. Xxx, obec xxx, zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. xxx u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha. Tyto nemovitosti nabyla žalobkyně jako nástupnická společnost v rámci procesu rozdělení formou odstěpení rozdělované společnosti QSX Czech, s.r.o., IČO 04117522 (dále jen „QSX“). Obchodní firma žalobkyně byla do 1. 1. 2018 TISOR, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s. Soud I. stupně uzavřel, že Ochozy nejsou a nebyly zapsány samostatně v katastru nemovitostí, nebyly uvedeny ani jinak zmíněny v notářském zápisu o odstěpení části jmění rozdělované společnosti.
6. Dále vzal soud za prokázané, že 2/ žalovaná je vlastníkem Pozemku žalované (pozemek par. č. xxx) i Pozemku xxx (pozemek parc. č. xxx), jehož součástí je Budova žalované (budova č. p. xxx), vše v k. ú. Xxx, obec xxx, zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. xxx; u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, katastrální pracoviště Praha. Uvedené nemovitosti nabyla 2/ žalovaná od 1/ žalované jako dobrovolný nepeněžitý příspěvek mimo základní kapitál 2/ žalované ve smyslu § 163 ZOK na základě Smlouvy o příplatku. Ochozy i piloty, na nichž jsou Ochozy umístěné, jsou zčásti (menší) upevněné v Pozemku žalobkyně a z části (větší) v Pozemku žalované. Ochozy jsou součástí širší soustavy stavebních konstrukcí o dvou podlažích spojených se zemí pevným základem, ocelovými piloty a schodišti, sestávající se ze zastřešených ochozů/chodníků a schodišť nacházejících se jednak na Pozemku žalované a dále na Pozemku žalobkyně. Přes tuto širší soustavu ochozů je jednak zajištěn přístup do 2. patra jednotlivých budov (části Ochozů přiléhající k jednotlivým budovám) a centrální část Ochozů (Sporné ochozy nacházející se na Pozemku žalované) pak slouží mimo jiné k propojení těchto jednotlivých částí Ochozů přiléhajících k budovám. Budovy (tj. Budova žalobkyně a Budova žalované) jsou v projektové dokumentaci zakresleny samostatně a nazvány písmeny A, B, C, D, přičemž budovy A - C jsou ve vlastnictví žalobkyně (tj. Budova žalobkyně), budova D ve vlastnictví 2/žalované (tj. Budova žalované). Tato centrální část Ochozu (Sporné ochozy nacházející se na Pozemku žalované) pak prostřednictvím 2 schodišť zajišťuje jediný přístup do 2. patra Budovy žalované, přístup do Budovy žalobkyně je zajištěn samostatně přes část Ochozů přiléhající k Budově žalobkyně na Pozemku žalobkyně (přístup přes lávku z ulice Novodvorská). Sporné ochozy se nacházejí mezi budovami C a D. Mezi budovami B a C je v přízemní úrovni průchod. K výstavbě budov došlo v 70. letech minulého století. V roce 1993 společnost DYMA spol. s.r.o. ohlásila stavebnímu odboru obecního úřadu Praha 4 stavební úpravy v restauračním zařízení OD Novodvorská čp. 452 (tedy Budova žalované) spočívajících ve výměně zasklení na terase v 2 NP. v prostoru vinárny. Ve vnitřních prostorách

budovy D se nacházejí dvě schodiště do 2 NP. Ve 2 NP. podlaží budovy D přiléhající k ochozům jsou dvojce nepoužívané dveře, prostory v současné době nejsou nijak aktivně využívány.

7. Co do právní stránky předmětného případu považoval soud I. stupně nejprve za nezbytné posoudit povahu Sporných ochozů a vypořádat se s námitkou žalovaných o tom, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována.
8. Pro určení právní povahy Sporných ochozů vyšel soud I. stupně z ustanovení § 120 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12 2013, ve zkratce obč. zák., ale též z ustanovení § 505 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o.z.“). Konstatoval, že bylo prokázáno, že ochozy, coby stavba, mají jediný hospodářský účel, a to zajistit přístup do 2. nadzemního podlaží přiléhajících budov. Vzhledem k samostatnému ochozu se samostatným přístupem, dovodil, že ochozy prioritně sloužily a slouží k přístupu do 2. nadzemního podlaží Budovy žalované, když tento není zajištěn jiným způsobem, zatímco přístup do 2. nadzemního podlaží Budovy žalobkyně, je zajištěn přístupem na ochoz z opačného směru, tedy z ulice Novodvorská. Za rozhodnou, soud I. stupně označil skutečnost, že ochozy nejsou a nebyly zapsány jako samostatná stavba v katastru nemovitostí, a proto právě účel, pro nějž byly vystavěny, je hlavním vodítkem pro určení povahy ochozů. Zdůraznil, že bez těchto ochozů by nebyl přístup do Budovy žalované možný a z důvodu účelové provázanosti ochozů s Budovou žalované, nelze než uzavřít, že ochozy tvoří součást Budovy žalované, protože od ní nemohou být odděleny, aniž se tím Budova žalované v důsledku ztráty přístupu do 2. patra znehodnotila. Na tomto závěru pak nic nemění ani zjištění, že vnitřní uspořádání Budovy žalované zahrnuje dvě schodiště do 2. patra, neboť uspořádání interiéru může být variabilní v souvislosti s účelem, jakým jsou prostory využívány, a na posouzení charakteru zkoumaných ochozů vliv nemá. Sporné ochozy tedy soud označil za bytší ve vlastnictví 2/žalované a přisvědčil argumentaci žalovaných o tom, že *žalobkyně není ve věci aktivně legitimována pro neexistenci vlastnického práva k předmětným ochozům* a tvrzené předkupní právo jí tudíž náležet nemůže.
9. S tímto podstatným odůvodněním proto rozhodl tak, jak vyplývá z výroku I/ napadeného rozsudku.
10. Výrok II/ napadeného rozsudku odůvodnil soud I. stupně odkazem na § 80 o. s. ř., když v případě žalobkyně neshledal existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, neboť žalobkyni nesvědčí tvrzené vlastnické právo k předmětným ochozům.
11. Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky odůvodnil odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že úspěšným žalovaným náleží proti žalobci právo na náhradu nákladů řízení, sestávající v jejich případě z odměny advokáta za šest úkonů právní služby po 2 480 Kč pro každého z žalovaných, 6 paušálních náhrad po 300 Kč pro každého z žalovaných, DPH ve výši 21% a hotových výdajů ve výši 3 502,80 Kč (vše ve smyslu § 9 odst. 4 písm. b), § 7, § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“.
12. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalobkyně, přičemž namítla odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e) a g) o. s. ř. Nejprve zrekapitulovala skutkové a právní závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl, a poté poukázala na skutečnost, že na místě samém se nacházejí stavebně technicky 4 budovy, dle projektové dokumentace označené jako A, B, C a D, kdy budovy A – C jsou ve vlastnictví žalobkyně a budova D je ve vlastnictví 2/ žalované. Sporné ochozy pak byly představovány stavbou ochozů přiléhající k budově C a tvořící také mostíci část směrem k budově D.

13. Odůvodnění napadeného rozsudku označila žalobkyně za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné, když na jednu stranu soud I. stupně označil za jediný účel stavby ochozů přístup do 2. nadzemního podlaží Budovy xxx (Budova žalované), avšak na druhou stranu připouští, že slouží i v přístupu do 2. nadzemního podlaží Budovy žalobkyně. Funkci ochozů k přístupu do Budovy žalobkyně pak soud I. stupně relativizuje tvrzením, že se žalobkyně může do 2. nadzemního podlaží své budovy (C) dostat i z přístupu z ulice Novodvorská. Zdůraznila, že soud I. stupně zcela opomněl, že část stavby Sporných ochozů přimykající se k budově C ve vlastnictví žalobkyně, musí být v každém případě použita pro přístup do 2. NP budovy C, a to i v případě přístupu z ulice Novodvorská, a to proto, že sporná stavba ochozů z části představuje přístup do budovy C ve vlastnictví žalobkyně a tuto musí žalobkyně vždy použít, když se chce dostat z vnějšího prostoru do 2. NP budovy C a zčásti tvoří přemostění k budově D ve vlastnictví 2/žalované. Předmětná stavba ochozů je tak zcela nepochybně nutná jak pro vnější přístup do 2. NP budovy C, tak pro vnější přístup do budovy D. Odvolatelka vyjádřila přesvědčení, že z dodané projektové dokumentace, geometrického plánu a místního šetření tato skutečnost jasně vyplynula a není tedy zřejmé, z čeho soud I. stupně dovodil, že by snad žalobkyně pro svoji potřebu ochozy nepotřebovala, když i v případě vstupu z ulice Novodvorská u budovy A, je potřeba dále pokračovat přes stavbu ochozů z budovy B a následně přes Sporné ochozy, pokud má být vstoupeno z vnějšího prostoru do budovy C (2. NP). Poukázala v této souvislosti na zásadu předvídatelnosti soudního rozhodnutí a povinnost soudu seznámit jej se závěrem, že do jeho budovy C je možný přístup zvenčí z ulice Novodvorská bez použití Sporných ochozů. Pokud by soud I. stupně dostal svým povinností, pak by žalobkyně - k danému jistě navrhla příslušné důkazy.
14. Za překvapivý označila žalobkyně též závěr soudu I. stupně o tom, že nelze přihlížet ke dvěma vnitřním schodištím v budově D, když soud má zjistit existující stav. Nikoli hypotetický a na tento aplikovat právní předpisy. Závěr o tom, že předmětné ochozy představují jediný přístup do budovy D tak označila za nesprávný.
15. Žalobkyně dále vytkla soudu I. stupně neprovedení navržených důkazů, např. posudek znalce ke stavebně technickému posouzení, zda předmětné ochozy, jsou stavebně technickou součástí Budovy žalobkyně či nikoli. Poukázala na to, že pokud by ochozy byly stavebně technicky součástí Budovy žalobkyně, pak by nemohly být součástí Budovy žalované, a to bez ohledu na to, že by tato část stavby žalobce sloužila i pro funkce jiné stavby. Odkázala v této souvislosti na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1671/2005, podle nichž je třeba zabývat se třemi aspekty, a totiž neoddělitelností fyzickou, technickou a funkční, přičemž soud I. stupně se zabýval pouze funkční stránkou věci. Zdůraznila dále, že je též potřeba posoudit, zda by se oddělením příslušné části hlavní věc znehodnotila, a to jak ve vztahu k budově C, tak ve vztahu k budově D. Pokud by soud takto postupoval, mohla žalobkyně dotvrdit a navrhnout nové důkazy k prokázání toho, že oddělením by se její stavba znehodnotila.
16. S tímto podstatným odůvodněním navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
17. K odvolání žalobkyně se vyjádřily žalované podáním ze dne 14. 4. 2020. Ohradily se především proti tvrzení o existenci 4 stavebně technických budov A, B, C, a D, když toto rozdělení považují toliko za fiktivní rozdělení pro účely postupného povolování výstavby a užívání samostatných budov z pohledu stavebního práva. Zdůraznily, že na místě samém se nacházejí budovy a širší soustava stavebně technických konstrukcí o dvou podlažích spojených se zemí pevným základem (ocelovými piloty a schodišti) sestávající ze zastřešených ochozů/chodníku a schodišť nacházejících se jak na Pozemku žalobkyně, tak na Pozemku žalované, která je ve svých částech tvořena (i) ochozy bezprostředně přiléhajícími k jednotlivým budovám (tyto části slouží k zajištění vnějšího přístupu do 2. patra jednotlivých budov) a dále (ii) centrální částí ochozů (Spornými

ochozy nacházejícími se výlučně na Pozemku žalované), která slouží mimo jiné k propojení částí soustavy ochozů bezprostředně přiléhajících k budovám a především pak k zajištění jediného vnějšího přístupu do 2. patra Budovy žalované prostřednictvím 2 schodišť, jež se rovněž nacházejí výlučně na Pozemku žalované.

18. Za nepravdivé označily tvrzení žalobkyně, že část Sporných ochozů přimykající se k budově C musí být v každém případě použita pro přístup do 2. NP budovy C, a to i v případě přístupu z ulice Novodvorská. Uvedly, že vnější přístup do tohoto místa je zajištěn samostatně přes lávku z ulice Novodvorská a částí soustavy ochozů bezprostředně přiléhajících k Budově žalobkyně, která se nachází výlučně na Pozemku žalobkyně. Za relevantní pro předmět sporu označily pak pouze povahu a vlastnické právo ke Sporným ochozům, nacházejícím se na Pozemku žalované, jelikož převod Pozemku žalované Smlouvou o příplatku je napadán v důsledku tvrzeného porušení předkupního práva k Pozemku žalované dle § 3056 odst. 1 o. z. Za správný označily závěr soudu I. stupně o tom, že Sporné ochozy představují součást Budovy žalované, protože od ní nemohou být odděleny, aniž by se tím Budova žalované v důsledku ztráty vnějšího přístupu do 2. patra znehodnotila. Na daném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně bez právního titulu využívá Sporné ochozy jako další možnost vnějšího přístupu do 2. patra Budovy žalobkyně, který je jí jinak samostatně zajištěn přes lávku z ulice Novodvorská a část soustavy ochozů, který se nachází výlučně na Pozemku žalobkyně. Znalecký posudek zmiňovaný žalobkyní pak označily za nadbytečný, když se může vyjadřovat toliko k otázkám skutkovým a nikoli právním.
19. K tvrzení žalobkyně o tom, že se soud I. stupně nezabýval všemi třemi aspekty pro posouzení povahy Sporných ochozů, žalované uvedly, že fyzická a technická oddělitelnost Sporných ochozů na Pozemku žalované od Budovy žalobkyně byla soudu I. stupně prokázána místním šetřením a dále vyplynula z potvrzení příslušného stavebního úřadu, v němž bylo potvrzeno, že z pohledu veřejného práva a technického provedení představují Sporné ochozy nacházející se na Pozemku žalované součást Budovy žalované, a jako takové jsou fyzicky a technicky oddělitelné od Budovy žalobkyně.
20. Žalované dále namítly, že žaloba by měla být zamítnuta už jen čistě na základě právního posouzení věci a právních nároků uplatňovaných žalobkyní. Zdůraznily, že i v případě, kdy by Sporné ochozy byly součástí Budovy žalobkyně, pak žalobkyně stejně není aktivně legitimována, protože jí zákonné předkupní právo nesvědčí. Akcentovaly, že předkupní právo podle § 3056 odst. 1 o. z. se v souladu s § 3059 o. z. použije jen ve vztahu k pozemku, na němž se nachází převážná část stavby, přičemž vzhledem k tomu, že Budova žalobkyně se i v případě, kdy by Sporné ochozy byly její součástí nachází převážně na pozemcích žalobkyně a nikoli na Pozemku žalované, nemůže jí svědčit předkupní právo k Pozemku žalované. Dále namítly, že předkupní právo se vztahuje toliko na případy prodeje a uzavření Smlouvy o příplatku pro její právní povahu nemohlo dojít k porušení tvrzeného předkupního práva. Dále zdůraznily, že stávající občanský zákoník nikde nenormuje, že by porušení předkupního práva způsobovalo neplatnost právního jednání, kterým k jeho porušení došlo. Současně namítly, že žalobkyně nemá naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva 1/žalované, protože požadovaným určením se postavení žalobkyně nezmění. Žalobkyně v takovém případě žádná nová práva ve vztahu k Předmětnému pozemku či Sporným ochozům nezíská.
21. Závěrem žalované zdůraznily, že jediným cílem žaloby je zabránit žalovaným v nakládání s jejich nemovitostmi a zabránit výstavbě na nich. Žaloba je tak šikanozní a je jí nutné považovat za výkon práva v rozporu s dobrými mravy.
22. S tímto podstatným odůvodněním navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně potvrdil a přiznal žalovaným právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

23. K vyjádření žalovaných podala repliku žalobkyně ve svém podání ze dne 7. 9. 2020. Tvzení žalovaných o tom, že budovy A, B, C a D nejsou samostatnými stavebně technickými jednotkami, označila za novum, přičemž vyjádřila podiv nad tím, proč by se mělo jednat o fiktivní označení a rozdělení. Opětovně zdůraznila potřebu vypracování znaleckého posudku, a to i k otázce, zda tyto čtyři budovy jsou tedy budovou jedinou, nebo dvěma budovami, totéž pak platí o stavebně technické jednotě ochozů s budovou C ve vlastnictví žalobkyně.
24. K tvrzení žalovaných o tom, že i v případě prokázání vlastnického práva žalobkyně ke Sporným ochozům, by jí nesvědčilo předkupní právo podle § 3056 odst. 1 o. z. v souladu s § 3059 o. z., neboť dané se použije jen ve vztahu k pozemku, na němž se nachází převážná část stavby, žalobkyně namítla, že výklad § 3059 o. z. není dosud judikaturně dotvořen a je třeba vycházet z účelu zákona, kterým, dle jeho názoru je to, aby bylo dosaženo stavu, kdy vlastník pozemku a vlastník stavby je totožný.
25. K námitce žalovaných o tom, že předkupní právo se vztahuje pouze na případ prodeje, pak žalobkyně uvedla, že Smlouva o příplatku je de facto realizací prodeje majetku, kdy sofistikovanou metodou vkladu do společnosti a následně převodem společnosti mělo dojít k obejití předkupního práva žalobkyně.
26. Žalobkyně dále akcentovala, že dovozuje (relativní) neplatnost smlouvy z důvodu rozporu s dobrými mravy dle § 547 a § 580 o. z., kdy alternativním petitem požaduje zánik účinků smlouvy v důsledku splnění zákonné fikce splnění rozvazovací podmínky, přičemž tato ustanovení nový občanský zákoník zná.
27. K tvrzenému šikanoznímu charakteru žaloby pak uvedla, že podstatné je, zda došlo k porušení předkupního práva či nikoli a jaké jsou jeho následky.
28. Nutno uvést, že odvolací soud již jednou potvrdil napadený rozsudek, a to rozsudkem ze dne 7. 10. 2020, č. j. 62 Co 135/2020 – 170, a to tzv. z jiných důvodů, když aplikoval Čl. II bodu 2. novely občanského zákoníku provedené zákonem č. 460/2016 Sb. a následně shledal, že naléhavý právní zájem ve smyslu § 80 o. s. ř. na požadovaném učení dán být nemůže, neboť předkupní právo případnému vlastníku stavby na cizím pozemku (a naopak) již po 28. 2. 2017 nesvědčí. Z tohoto důvodu neshledal ani naléhavý právní zájem na určení zániku právních účinků spojených s přechodem vlastnického práva k pozemku žalované.
29. K dovolání žalobkyně bylo citované rozhodnutí odvolacího soudu zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 Cdo 745/2021 – 214, s tím, že aplikoval-li odvolací soud výše citované ustanovení, pak jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci pro nedostatek skutkového závěru, že Sporné ochozy jsou stavbou liniovou (ve smyslu § 509 o. z.), na které dané ustanovení dopadá. Název dovolacího soudu je odvolací soud vázán podle ustanovení § 243g odst. 1 věta první o. s. ř.
30. Odvolací soud pro úplnost dodává, že v rámci dovolacího řízení došlo k zániku 1/ žalované bez likvidace (Reload Sigma Czech Republic s.r.o., IČO 29145244) v důsledku fúze sloučením a přechodu jejího jmění na nástupnickou společnost BaATE s.r.o., IČO 05774144, kdy o jejím procesním nástupnictví v řízení bylo rozhodnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 22 Cdo 745/2021-206.
31. Odvolací soud tak znovu přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal

i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), kdy po zopakování listinných důkazů postupem dle § 213 odst. 2 o. s. ř. uzavřel, že odvolání žalobkyně není důvodné.

32. Odvolací soud doplnil některá skutková zjištění, kdy z původní *projektové dokumentace Pražského projektového ústavu Prahy 7* zjistil, že Budova žalované (označena „D“) a Budova žalobkyně (označena „C“), jakož i budova „B“ a „A“ (nyní ve vlastnictví žalobkyně) byly součástí objektu, který byl souhrnně označován jako Sídliště Novodvorská – IV. etapa, Objekt č. xxx – DISTRIBUCE. Sporné ochozy pak spojovaly (a dosud spojují dle skutkových zjištění prvostupňového soudu, pozn. odvolacího soudu) nejen budovy C a D, ale rovněž zajišťovaly přístup i výstup svými dvěma schodišti při využití 2. nadzemního podlaží celého komplexu. Souhlas k trvalému užívání objektu byl dán dne 19. 7. 1968 (*viz Souhlas k trvalému užívání objektu č. xxx D v sídlišti Novodvorská*).
33. Dále vzal odvolací soud za prokázané, že právní předchůdce 1/ žalované v r. 2015 požádal o rozdělení pozemku parc. č. xxx o rozměrech 2 021 m², kdy jeho rozdělením vznikly dva pozemky- parc. č. xxx (Pozemek žalované) o rozměrech 1390 m² a pozemek xxx (Pozemek žalobkyně) o rozměrech 631 m², který nabyt právní předchůdce žalobkyně. Pozemek žalobkyně – táhlý a úzký pozemek mezi ulicemi Jílovská a Novodvorská -kopíruje v jeho nadzemní části ochozy, které jsou součástí budov A, B a C (Budovy žalobkyně), vč. části pod lávkou z ul. Novodvorská, která ústí na ochozy do 2. nadzemního podlaží. Ochozy nad Pozemkem žalované před budovou C (Budovou žalobkyně) kolmo navazují na Sporné ochozy vyústěním na dvě lávky nad Pozemkem žalované. Uvedené skutečnosti byly zjištěny z *katastrální mapy, informace o pozemku parc. č. xxx v k. ú. Xxx pro obec xxx, geometrického plánu pro rozdělení pozemku č. xxx, územního rozhodnutí stavebního odboru ÚMČ Praha 4 č. j. P4/147572/15/OST/PODE, výpisu z katastru nemovitostí ze dne 20. 2. 2019 a 21. 2. 2019 a fotografií* pořízených při místním šetření.
34. Jinak lze konstatovat, že soud prvního stupně provedl v posuzované věci dostatečně široké dokazování. Za situace, kdy vyjma zjištění učiněných po doplnění dokazování, nedoznal skutkový stav změny, odvolací soud ze skutkových závěrů přijatých soudem prvního stupně vycházel. Prvostupňový soud přitom všechny provedené důkazy hodnotil způsobem, který mu ukládá ustanovení § 132 o. s. ř., jeho skutkové závěry vyznívají přesvědčivě a logicky, a rozsudek netrpí žádnými vadami ani z hlediska obsahu výroku a právního posouzení věci. V odůvodnění svého rozsudku soud prvního stupně vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, proč neprovedl další důkazy i jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.). Věc posoudil rovněž správně i po stránce právní. V odvolání přitom žalobkyně nepřichází s jinou argumentací než s tou, kterou uplatnila již v řízení před nalézacím soudem. Odvolací soud se s rozsudkem soudu prvního stupně v zásadě ztotožňuje a k věci samé, respektive k odvolacím námitkám dodává následující.
35. Žalobkyně v prvé řadě uplatnila odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.
36. Žalobkyně dále uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. V odvolání však nespécifikuje, v čem jeho naplnění spatřuje a odvolací soud konstatuje, že z obsahu spisu nezjistil žádné vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř. Tento odvolací důvod tak naplněn není.
37. Dále odvolatelka namítá odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř., kdy soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy k prokázání rozhodných skutečností, konkr. znalecký posudek, kterým by bylo ze stavebnětechnického hlediska zjištěno,

zda jsou Sporné ochozy stavebnětechnickou součástí žalobkyně. Dále nově navrhovala výslech svědka k prokázání existence vnitřního schodiště v Budově žalované.

38. Odvolací soud k návrhu na vypracování znaleckého posudku přisvědčuje argumentaci žalovaných, že jde o posouzení otázky právní a nikoliv skutkové, která znalci nepřísluší. Pokud jde o výslech svědka, pak předesílá, že prokazovaná skutečnost nemá vliv na hmotněprávní posouzení věci, navíc se jedná o nepřipustné novum (§ 205a odst. 1 o. s. ř.), neboť nejde o žádnou ze zákonných výjimek zde uvedených.
39. Žalobkyně dále uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu potřebném ke zjištění skutkového stavu, důkazy učinil postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a skutkový děj, který z nich zjišťil, je s nimi v souladu. Tento odvolací důvod tak naplněn není.
40. Především však žalobkyně soudu I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci. Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popřípadě neaplikuje adekvátní právní normu.
41. Žaloba na určení vlastnictví k nemovitosti a žaloba na určení právních účinků spojených s přechodem vlastnického práva je žalobou určovací podle § 80 o. s. ř. ve znění účinném od 1. ledna 2014. Soud I. stupně úvahy o tom, zda žalobkyně má na požadovaném určení naléhavý právní zájem, který je hmotněprávní podmínkou úspěšnosti žaloby, v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl. Jelikož se však po věcné stránce požadovaným výrokem ad I/ věcně zabýval, mlčky jej zřejmě dovodil.
42. Je třeba uvést, že žalobkyně svou hmotněprávní legitimaci odvíjí od tvrzení, že je vlastníkem stavby – Budovy žalobkyně (C), jejíž součástí jsou Sporné ochozy, které jsou tudíž součástí stavby nad Pozemkem žalované, kdy uplatňuje na základě právního jednání 1/ žalované, kterým nakládala s Pozemky žalované, zákonné předkupní právo dle § 3056 odst. o. z. Z uvedeného dovozuje svůj právní zájem na požadovaném určení.
43. Ustanovení § 3056 odst. 1 o. z., dle kterého „*Vlastník pozemku, na němž je zřízena stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku a nestala se součástí pozemku ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, má ke stavbě předkupní právo a vlastník stavby má předkupní právo k pozemku. Předkupní právo vlastníka pozemku se vztahuje i na podzemní stavbu na stejném pozemku, která je příslušenstvím nadzemní stavby. K ujednáním vylučujícím nebo omezujícím předkupní právo se nepřiblíží.*“, nabylo účinnosti dne 1. 1. 2014. Zákodárce tak v rámci znovuoobnovení zásady superficies solo cedit zřídil vzájemné předkupní právo odlišného vlastníka pozemku a stavby na něm postavené před 1. 1. 2014.
44. Podle ustanovení § 3059 o. z. je-li stavba zřízena na několika pozemcích, použijí se § 3056 až 3058 *jen ve vztahu k pozemku, na němž je převážná část stavby*. Stane-li se stavba součástí tohoto pozemku, použije se ve vztahu k pozemkům, na něž části stavby přesahují, ustanovení o přestavku.
45. Podle § 80 o. s. ř. určení, zda tu právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem.
46. Naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k nemovitostem podle § 80 o. s. ř. přitom může mít i osoba, která nebyla nebo není vlastníkem nemovitostí, která nechce být zapsána jako vlastník nemovitostí v katastru nemovitostí, ale je osobou, pro kterou je určení vlastnického práva nutné z hlediska uplatnění jejích práv (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2003, sp.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

zn. 22 Cdo 1180/2003). Významné není ani to, že pochybnosti o vlastnickém právu zapsaného vlastníka nikdo další nemá (obdobně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1798/2002).

47. Odvolací soud uzavírá, že naléhavý právní zájem na určení, že vlastníkem Pozemku žalované je 1/ žalovaná, je dán (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2017 sp. zn. 22 Cdo 252/2017, dle kterého „Mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby na něm umístěné existuje podle okolností řada právních vztahů – nejde jen o předkupní právo, ale i o příp. nárok na vydání bezdůvodného obohacení, které vlastník stavby získává užíváním cizího pozemku, nemá-li k jeho užívání právní důvod, o zajištění přístupu ke stavbě a náhradu újmy tím způsobené vlastníkovu pozemku; vlastník pozemku má též právo vědět, kdo je podle hmotného práva jeho partnerem při jednání ohledně úpravy vzájemných právních vztahů.“).
48. Prvostupňový soud se předně zabýval tím, jaký právní charakter mají Sporné ochozy. Ze skutkových zjištění prvostupňového soudu, jakož i soudu odvolacího, je zřejmé, že jde o dvě pochozí lávky spojující komplex budov C a D ve 2. nadzemním podlaží, přičemž na tyto pochozí lávky, spojené se zemí kovovými pilíři, navazují dvě venkovní schodiště zajišťující přístup na Sporné ochozy, které se nacházejí nad Pozemkem žalované. Je rovněž zřejmé, že v minulosti došlo k rozdělení vlastnictví celého komplexu budov a pozemků, a že Sporné ochozy nebyly nikdy zapsány v katastru nemovitostí. Je tomu tak proto, že Sporné ochozy byly součástí původně celého objektu č. xxx a neměly povahu samostatné stavby (srov. § 119 obč. zák.), když pro její režim je z hlediska vzniku určující úprava daná zák. č. 40/1964 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ve zkratce „obč. zák.“) – srov. § 3028 odst. 2 o. z. Je rovněž zřejmé, že Sporné ochozy se nikdy nestaly věcí samostatnou, neboť nedošlo k jejich fyzickému oddělení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 1999 sp. zn. 25 Cdo 770/98).
49. Podle ustanovení § 120 odst. 1 obč. zák. součástí věcí je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila
50. Právní institut „součástí věci“ byl v minulosti opakovaně Nejvyšším soudem judikatorně vystižen (srov. např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 8. 2009 sp. zn. 21 Cdo 2366/2008). Ze zákonné definice pojmu součást věci (§ 120 odst. 1 obč. zák.) vyplývá, že pokud zákon výslovně nestanoví jinak (např. § 2 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb.), není součástí věci způsobitelným předmětem občanskoprávního vztahu a sdílí to, co se po právní stránce týká věci hlavní, jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 1. 1990 sp. zn. 3 Cz 3/90, publikovaném pod č. 4 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1992. Jedním z důsledků toho je, že při převodu věci hlavní přechází součást věci na nabyvatele automaticky, a to i když není výslovně uvedena a identifikována (individualizována) ve smlouvě.
51. Prvostupňový soud se tedy správně zabýval předběžnou otázkou, zda jsou Sporné ochozy součástí stavby - Budovy žalované či Budovy žalobkyně, když z hlediska míry proporcionality správně poukázal na skutečnost, že fyzickým oddělením Sporných ochozů (coby objektivního kritéria) od Budovy žalobkyně i od Budovy žalované, by větší mírou utrpěla funkčnost Budovy žalované, neboť návštěva provozovny (provozoven) situované v druhém nadzemním podlaží by byla zajištěna toliko využitím vnitřního schodiště Budovy žalované. Naproti tomu návštěva provozoven v Budově žalobkyně v druhém nadzemním podlaží by sice ztratila možnost přístupu přes obě schodiště Sporných ochozů, nicméně zachována by byla možnost vstupu a odchodu přes lávku z Novodvorské ulice. Na základě této úvahy prvostupňový soud dovodil, že Sporné ochozy jsou součástí stavby – Budovy žalované, kdy jeho závěru nelze nic vytknout, neboť „znehodnocením“ se míní stav, kdy hlavní věc v porovnání se stavem před oddělením její součásti slouží svému původnímu účelu méně kvalitně nebo mu nemůže sloužit vůbec.

52. Nicméně pro posouzení aktivní legitimace žalobkyně je zcela zásadní, že předkupní právo vlastníka stavby vůči vlastníkově pozemku, upravené v § 3056 ve spojení s § 3059 o. z. se týká jen toho pozemku, **na kterém leží převážná část stavby**. "Vlastník stavby" (vlastník pozemku, jehož součástí je stavba, přesahující na sousední pozemek) nemá předkupní právo proti vlastníkově sousedního pozemku, na kterém se nachází menší část stavby (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2020 sp. zn. 22 Cdo 1995/2020). Ze skutkových zjištění odvolacího soudu jednoznačně vyplývá, že i kdyby Sporné ochozy byly součástí Budovy žalobkyně, pak nelze učinit závěr, že převážná část stavby se nachází na Pozemku žalované, když přinejmenším dvoupatrová stavba je na celém pozemku xxx (Budova žalobkyně), dále na Pozemku žalované, který v nedávné době získal její právní předchůdce do svého vlastnictví, vč. ochozů (kolmých k Sporným ochozům) před Budovou žalobkyně, jež jsou součástí stavby (navazující na ochozy budov A a B). Jinými slovy stavba žalobkyně – Budova žalobkyně (C) je včetně ochozů coby součástí stavby nad Pozemkem žalobkyně (xxx) stavbou zřízenou na několika pozemcích (§ 3059 o. z.). Sporné ochozy tvořené dvěma lávkami nemohou *prima facie* tvořit onu „převážnou část stavby“ na Pozemku žalované, která by zakládala hmotněprávní nárok na předkupní právo. Uvedený skutkový závěr sám o sobě vylučuje, že by žalobkyně byla podle hmotného práva skutečným nositelem tvrzeného subjektivního práva, o němž se v řízení jedná. I z tohoto důvodu nemůže být pro nedostatek aktivní legitimace žalobkyně žaloba na požadovaném určení, vystavěném na petitu ad I./ důvodná.
53. Nelze nezmínit, že na základě skutkových závěrů soudu I. stupně bylo zjištěno, že právní předchůdce 1/žalované – jediný společník 2/ žalované - poskytl Nemovitosti žalované (vč. Pozemku žalované, nad nímž se nachází Sporné ochozy) 2/ žalované jako dobrovolný nepeněžitý příspěvek mimo základní kapitál podle § 163 odst. 2 ZOK. K převodu Nemovitostí žalované na 2/ žalovanou tak nedošlo na základě koupě, ale jiným zákonem předvídaným způsobem (jímž společník učinil Nemovitosti žalované součástí vlastního kapitálu 2/žalované), na něž se ustanovení o smluvním předkupním právu neváže (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2003, sp. zn. 33 Odo 178/2003 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2015 sp. zn. 22 Cdo 3407/2015). I tato skutečnost sama o sobě představuje důvod pro nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně. K otázce účelu rozvazovací podmínky podle § 2145 o. z., v jejíž naplnění pléduje v průběhu celého řízení žalobkyně, se vyjádřil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2020 sp. zn. 33 Cdo 4737/2018. I tato argumentace je lichá a nesvědčí žalobkyni při uplatňování jejího hmotného práva.
54. Odvolací soud uzavírá, že ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. tak naplněn není. Odvolací soud pak shledal z důvodů výše uvedených věcně správným právní závěr soudu I. stupně, že žalobkyni tvrzené předkupní právo k pozemku parcelní číslo xxx, zastavěná plocha a nádvoří, společný dvůr v k. ú. Xxx, obec xxx, zapsaných Katastrálním úřadem pro hlavní město Praha, Katastrálním pracovištěm v Praze, svědčit nemůže, proto napadený rozsudek soudu I. stupně jakožto věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř. ve výroku ad I/. Odvolací soud sdílí s prvostupňovým soudem jeho závěry o tom, že na požadovaném určení zániku právních účinků spojených s přechodem vlastnického práva k Pozemku žalované, které řeší toliko předběžnou právní otázku, žalobce nemůže mít v daném řízení dán naléhavý právní zájem. Proto napadený rozsudek potvrdil i ve výroku II/ podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný včetně věcně správných nákladových výroků – III/ a IV/, které jsou v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř.
55. Výroky o nákladech odvolacího a dovolacího řízení ad II/ a III/ jsou odůvodněny § 142 odst. 1 o. s. ř., za použití § 224 odst. 1 a § 243g odst. 1 věta druhá o. s. ř., neboť žalované byly v odvolacím řízení plně úspěšné. Žalovaným tak náleží náklady za právní zastoupení v souvislosti s odměnou advokáta, konkr. odměna advokáta za 6 úkonů právní služby po 2 480 Kč spojená s vyjádřením k odvolání a účastí na jednání 27. 5. 2020, vyjádření k podání žalobkyně a účastí na jednání 7. 10.

2020, vyjádření k dovolání žalobkyně a účastí na jednání konaném dne 19. 1. 2022 (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. b) a § 11 odst. 1 písm. g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb. – advokátní tarif), s tím, že dle § 12 odst. 4 tarifu byla odměna snížena o 20 %. Ke snížení odměny došlo i po změně právního zastoupení u 1/ žalované, neboť defacto byla při jednání zastoupena stejným zástupcem jako 2/ žalovaná v substituci. Ke každému z těchto dvojnásobných úkonů ještě náleží paušální náhrada na výdaje advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 tarifu, tedy 300 Kč k úkonu pro obě žalované společně (usnesení Nejvyššího soudu ČR z 30. 9. 2014, sp. zn. 25 Cdo 1610/2014), s navýšením o náhradu za 21 % sazbu DPH k nákladům právního zastoupení ve výši 3 502,80 Kč /§ 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř./ . Celkové náklady řízení každé žalované v odvolacím a dovolacím řízení představují částku 19 094 Kč a jsou podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám toho kterého právního zástupce žalovaných (výroky ad II/ a III/tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 19. ledna 2022

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu